

Küçük Baykuşun Şapkası

Çınar BİBER

Küçük Baykuşun Şapkası

Çınar BİBER

Sessiz bir çayırın kenarındaki uzun bir meşe ağacında küçük bir baykuş yaşırdı. Küçük ve yuvarlaktı, yaklaşık bir çay fincanı büyüklüğünde, yumuşak kahverengi ve krem tüyleri vardı. Kehribar rengi gözleri kocaman ve yuvarlaktı, minik gagası da gülümseme gibi kıvrılmıştı. En güzeli de tepeli kulak tüyleriydi; başının üstünde küçük boynuzlar gibi duran iki kabarık sivri uç. Her akşam uyanır ve bütün ormanı dinlerdi.

Bir sabah bir koli geldi. Kâğıda sarılmış ve iple bağlanmıştı, içinde örgü bir şapka vardı. Şapka mavi ve yumuşaktı, küçük baykuş onu hemen sevdi. Başına geçirdi ve sevinçle kıpırdandı. "Bir şapka!" diye öttü. "Tam bana göre bir şapka!" Mavi yün sıkı ve sıcaktı, kahvaltı için bile olsa çıkarmak istemedi.

Küçük baykuş sabah seslerini dinlemek için en sevdiği dala uçu. Ama bir tuhafılık vardı. Rüzgâr yaprakları hışırdatıyordu, ama o neredeyse hiç duyamıyordu. Bir ağaçkakan bir ağaca vuruyordu, ama vuruş uzaktan ve bulanık geliyordu. Kulak tüyleri şapkanın altında dümdüz ezilmişti. "Eyvah," dedi yumuşak bir sesle. "Neredeyse hiçbir şey duyamıyorum."

Gövdeden aşağı arkadaşı sincap indi; kızıl-turuncu tüyleri, krem rengi karnı ve kocaman gür kuyruğu vardı. Cebi aletlerle dolu minik yeşil bir iş önlüğü giyiyordu. "Merhaba, küçük baykuş!" diye seslendi. "Ağaçkakanın şarkısını duydun mu?" Baykuş başını yana eğdi. "Bir şey duydum..." dedi. "Ama fısıltı gibiydi." Sincap kaşlarını çattı ve küçük kulaklarını oynattı.

Sincap yanına tırmandı ve dikkatle baktı. "Şapkan kulak tüylerini örtüyor," dedi. "O tüyler duymana yardım eder. Şapka böyle aşağı çekilince bütün orman boğuk geliyor olmalı." Küçük baykuş kocaman kehribar gözlerini kırıştırdı. "Demek her şeyin bulanık gelmesinin sebebi bu!" dedi. "Şapkamı seviyorum, ama arkadaşlarımı da duymak istiyorum."

Sincap önlüğünden ölçü ipini çıkardı. "Tasarımcılar gibi düşünelim," dedi. "İyi bir şapka onu giyene uygun olmalı. Senin başının neye ihtiyacı var?" Baykuş uzun uzun düşündü. "Sıcak olması gerek," dedi, "ve kulak tüylerimin serbest kalması gerek." Sincap başını salladı ve yuvarlak başını kulaktan kulağa ölçmeye başladı.

Sincap işe koyuldu. Önlüğünden tahta bir iğne ve biraz sıcak kırmızı yün çıkardı; kesip dikti ve mırıldandı. "Önce şapkayı biraz daha bol yapacağız," dedi, "böylece yumuşak durur ve hiç sıkmaz." Küçük baykuş onun çevik patilerinin uçuşunu izledi. "Sonra?" diye sordu, ayaktan ayağa zıplayarak. "Sonra akıllıca kısmı geliyor," dedi sırtarak.

Sincap kırmızı yünün üzerinde iki nokta işaretledi, her kulağın üstüne bir tane. "İki delik," dedi. "Her kulak tüyü için bir tane, böylece dimdik durabilirler." Kenarları düzgünce ve özenle dikti, sonra kenarına krem rengi bir süs ekledi. "Şimdi deneyelim," dedi. "Tasarımlar, uyana kadar bitmiş sayılmaz." Baykuş nefesini tuttu ve gözlerini kapadı.

Yeni şapka kolayca geçti. Çok sıkı değildi. İki tepeli kulak tüyü deliklerden dışarı fırladı, serbest ve gururlu. Kırmızı yün sıcaktı, krem rengi süs tüyelerine yumuşak geliyordu. "Çok rahat!" dedi, kanatlarını kıpırdatarak. "Dur — dinle!" Başını bir yana, sonra öbür yana eğdi. "Her şeyi duyabiliyorum!"

Küçük baykuş daldan dala süzülerek dinledi. Ağaçkakanın tak-tak-tak vuruşunu duydu. Çimende vızıldayan böcekleri duydu. Rüzgârın yapraklara fısıldadığını duydu ve altında gülen sincabı duydu. "Gülüşünü duyabiliyorum!" diye seslendi. "Hepsini duyabiliyorum!" Kocaman kehribar gözleri sevinçle parladı.

Sincap tırmanıp yanına oturdu, tahta iğnesini parlatıyordu. "Görüyorsun ya," dedi nazıkçe, "bir şapka ancak onu giyene uyuyorsa iyidir. Seni sıcak tutmalı ve senin sen olmana izin vermeli." Küçük baykuş başını salladı, kulak tüyleri mutlulukla kıpırdadı. "Harika bir tasarımcısın," dedi. "Ve harika bir arkadaş." Sincap kırık dişini göstererek gülümsedi.

O akşam bütün orman canlıları yeni şapkayı görmek için toplandı. Küçük baykuş dönüp kulak deliklerini gösterdi ve herkes alkışladı. "Kırmızı yün çok güzel," dedi bir fare. "Krem rengi süs de," dedi bir böcek. "Ama en güzel yanı," dedi küçük baykuş, "söylediğiniz her güzel sözü duyabilmem." Tüylerini kabarttı ve sevinçle öttü.

O günden sonra küçük baykuş şapkasını her gün giydi. Ayaz sabahlarda onu sıcak tuttu, rüzgârlı gecelerde rahat ettirdi. Kulak tüyleri deliklerden dışarı çıkıyor, her sesi yakalamak için hep serbest kalıyordu. Bazen hâlâ eski mavi şapka ile yatardı, ama sadece biraz sessizlik istediğinde. Dinleme günlerinde hep kırmızı olanı giyerdi.

Sincap iş önlüğünün cebi için minik bir tabela dikti. Üzerinde "İyi tasarımlar giyenlerine uyar" yazıyordu. Bir arkadaşı sallanan bir sandalyeyle ya da çok dar bir atkıyla geldiğinde, küçük baykuşun şapkasını hatırlardı. Ölçer, dinler ve neye ihtiyaç olduğunu sorardı. Ve hep şöyle derdi: "Tasarımcılar gibi düşünelim — onu giyenin neye ihtiyacı var?"

Küçük baykuş bir şey iyi hissettirmedğinde sesini çıkarmayı öğrendi. "Şapkam sıcak," derdi, "ama kulaklarımın boşluğa ihtiyacı var." Arkadaşları dinlemeyi ve birlikte bir şeyleri düzeltmeyi öğrendi. İyilik ve birazcık akıllılık küçük bir şapkayı tam uygun hale getirmişti. Ve her akşam, çayır sessizleştğinde, dalında oturur ve ormanın çıkardığı her yumuşak sesi duyardı.

Ve eęer bir gn uzun meęe aęacını ziyaret ederseniz, yukarı bakın. İki kulak delięi olan sıcak kırmızı řapkalı, dnyayı dinleyen kçük yuvarlak bir baykuř grebilirsiniz. Krem rengi ss ay ışığında parlar, kehribar gzleri ıřıldar. Bařını yana eęer ve "merhaba" dedięinizi duyar. Sonra yumuřacık ter; mutlu, rahat ve konforlu, nk řapkası tam ona gre yapılmıřtır.